



Надежда Захариева

Пред буря

Не завая дъждът. Нататък сви.
Тежи в гърдите летен лепкав въздух.
И виснат аромати на треви.
И слънцето жълтее като зъл дух.
А трупаха се облаци над нас.
А светкаше и тряскаше отгоре.
И чакахме дъжда с такава страст,
с каквато чака свобода затворник.
Да рукне върху нас. Да охлади
телата ни, душите ни горещи...
Да разтопи във нашите гърди
онуй тежащото и душашо нещо...
И после със окъпани очи,
с окъпани души да се докоснем,
за да усетим, както си мълчим,
че щастието е безумно просто.
Един дошъл съвсем навреме дъжд.
Целебен дъжд, в душите ни се втурнал,
във тях за да измие изведнъж
праха на сухите житейски бури.
...Отмина ни, отмина ни дъждът.
Останахме – задъхани и потни –
излъгани за кой ли вече път,
че нещо ще се случи във живота.

КРАЙ

© 2001 Надежда Захариева

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие Аб, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8666>]